

DOKTER ALWETEND.

ER was eens een arme boer, die Kreeft heette. Hij reed met een wagen, bespannen met twee ossen, een voer hout naar de stad en verkocht dat voor twee daalders aan een dokter. Toen hij zijn geld ontving, zat juist de dokter aan tafel. De boer zag hoe die zich aan lekker eten en drinken te goed deed. „Dat is wel een best baantje, dokter zijn”, dacht boer Kreeft, „dat zou ik ook wel willen zijn.” Hij bleef een poosje staan dralen; eindelijk waagde hij het aan de dokter te vragen of hij zelf ook geen dokter zou kunnen worden.

„O zeker,” zei de dokter, „dat kan heel gemakkelijk.”

„Wat moet ik dan doen?” vroeg de boer.

„Dan moet je eerst een A.B.C.-boek koopen”, was het antwoord, „zoo een, je weet wel, dat begint met A is een aapje, en waar verder zoo’n mooie groote haan in staat. Daarna moet je je wagen en je twee ossen verkoopen en voor dat geld koop je kleeven en andere dingen die bij de dokterspraktijk hooren. En eindelijk laat je een flink uithangbord schilderen, waarop staat: „Ik ben dokter Alwetend”, en dat spijker je boven je voordeur.”

De boer bedankte de dokter voor zijn goede raad en volgde die precies zoo op.

In het eerst kwamen er nog niet veel menschen bij hem om hulp, maar dat zou op den duur wel beter worden, dacht hij.

Eens op een dag werd er bij een rijke edelman, die op een kasteel woonde, een boel geld gestolen. Niemand wist waar de dief te zoeken was. Maar toen vertelde iemand aan die heer, dat er in een dorpje in de buurt een dokter Alwetend woonde; zeker zou die dus ook wel weten waar het gestolen geld gebleven was.

De rijke heer liet zijn rijtuig inspannen en reed naar het genoemde dorp. Hij vond spoedig het huis met het uithangbord, klopte daar aan en toen boer Kreeft opendeed, vroeg hij of hij bij dokter Alwetend terecht was.

„Ja, die ben ik,” zei Kreeft.

De rijke man vroeg hem om mee naar zijn kasteel te gaan, om het gestolen geld weer terecht te brengen. „Goed,” zei Kreeft, „maar dan moet Griet, mijn vrouw, ook mee.”

Daar had de heer niets tegen. Hij liet ze beiden in zijn wagen instappen en zoo reden ze allen naar het kasteel van de edelman.

Toen ze daar aankwamen, was het juist etenstijd. De tafel was gedekt en de edelman noodigde dokter Alwetend uit om eerst mee te eten.

„Graag, maar mijn vrouw ook,” zei Kreeft, en ging met haar aan tafel zitten.

Toen de eerste lakei met een schotel lekker eten binnenkwam, stootte Kreeft zijn vrouw aan en zei: „Griet, dat is de eerste”; hij wilde haar opmerkzaam maken dat er zooveel knechts waren om te bedienen en dat dit de eerste knecht was die eten bracht. Maar de lakei, die het hoorde, dacht dat dokter Alwetend bedoelde, dat het de eerste dief was, en omdat dit werkelijk zoo was, werd hij

bang. Zoodra hij de eetzaal uit was en weer in de keuken kwam, zei hij tegen zijn kameraden: „Die dokter weet alles; het loopt slecht met ons af; want hij zei dadelijk dat ik de eerste was.”

De tweede lakei durfde zich niet binnen te vertoonen, maar het was zijn beurt, dus hij moest wel. Toen hij met zijn schotel binnenkwam, stootte de boer weer zijn vrouw aan en zei: „Griet, dat is de tweede.”

Deze knecht werd daardoor ook zoo benauwd, dat hij zoo vlug als hij kon, verdween.

Een derde verging 't niet beter; de boer zei weer tegen zijn vrouw: „Griet, dat is de derde.”

De vierde moest een toegedekte schotel binnendragen. De edelman wilde wel eens een bewijs hebben van de alwetendheid van zijn gast en vroeg hem om zijn kunst eens te vertoonen en te raden wat er in die schotel lag. Er lagen kreeften in. De boer keek naar de dichte schotel en wist niet hoe hij zich daaruit moest redden; in zijn verlegenheid beklagde hij zichzelf en zei: „ach, ik arme Kreeft.”

Toen de heer dat hoorde, riep hij: „ja, hij weet het, en nu weet hij ook wel wie het geld heeft.”

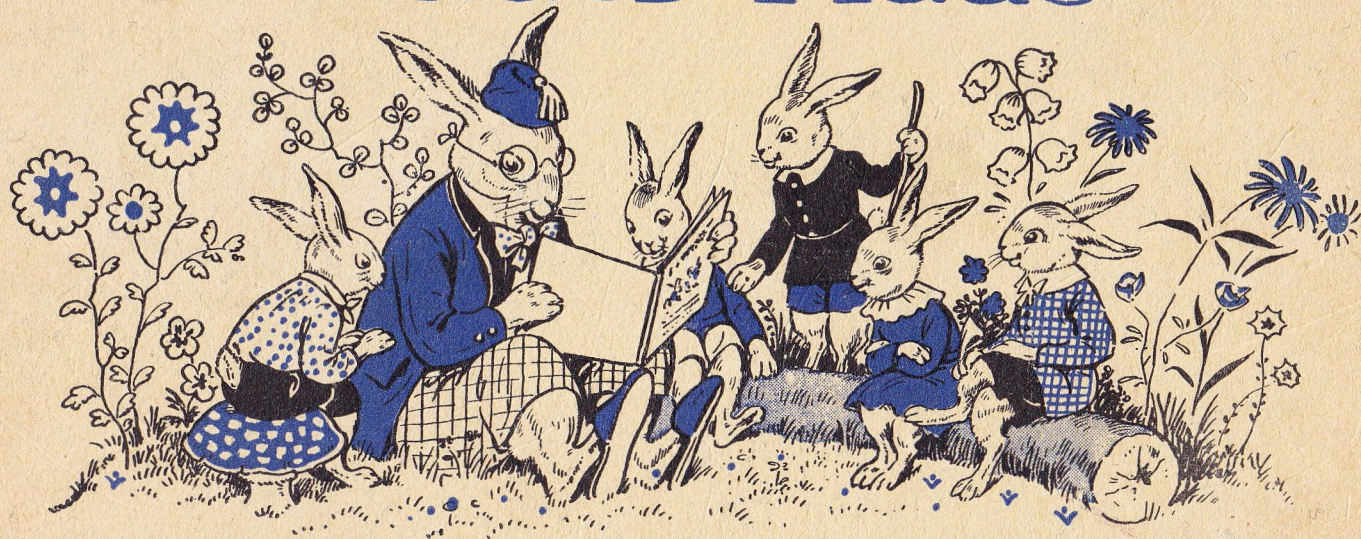
De knechts waren door dit voorval nog veel angstiger geworden, en een van hen wenkte de wonderdokter stilletjes toe om van tafel op te staan en naar buiten te komen. En daar stonden ze alle vier en bekenden hem dat zij het geld hadden weggenomen; ze zouden het graag teruggeven en hem een flinke som erbij tot belooning, als hij hen niet verraden wilde, want als hun heer het te weten kwam, dan werden ze zeker ter dood gebracht. Ze wezen hem ook de plaats waar het geld verstopt was.

De wonderdokter zei dat hij daar tevreden mee was; hij ging weer naar binnen, nam opnieuw plaats aan de tafel en zei: „Heer, nu zal ik in mijn boek zoeken waar het geld verborgen is.” De vijfde bediende, die weten wilde hoe de wonderdokter dit terecht zou brengen, kroop in de schoorsteen om hem te beluisteren. Maar de dokter sloeg zijn A B C-boek op, en bladerde er in om het

plaatje van die mooie haan te zoeken. Hij kon het niet dadelijk vinden en zei daarom: „je zit er toch in en je moet voor den dag komen.” Toen dacht de knecht in de schoorsteen dat het op hem bedoeld was; verschrikt liet hij zich in de kamer neervallen en riep: „die man weet alles!” Dokter Alwetend toonde toen aan de edelman, waar het geld verborgen was, maar zei niet wie het gestolen had. Zoowel de heer als de knechts gaven hem een flinke geldsom tot belooning, en de roem van de wonderdokter verbreidde zich over het geheele land.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
VIERDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

VIERDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT